

Steiner János

Két gondolat

Zentabélikehez (részlet)

Kézzelel érinti a törzsbe irt éveket, Tölgy úr szól, ha kérdezed az elmúlt időkről. Barázdált, vajatokba rejtett titkait megosztja, ha illemtudóan szól a kíváncsi, ki fűrkészni nem rest ember és idő furcsa játékát.

Folyondár lepi be a mohás köveket, elhagyott temető vadindás talaján lépeget, ki parány készségével számot adni készül, mély idők kútjába kavicsként esett álmatlan éjjelek vámszedőivel.

Ahol a tölgyek terebélyesek és szépek, van ott embernek tetsző élet és alattuk férfiasan peng, a szó a jövőnek szánt bizalom. Tartja értelmét a mondat és az akarat kenyeresként szegül melléje. Ha tölgy van a közelben, benne vagy száz év tárolt világ, bizalom is állandó vendég a korona alatt és a sűrű levelek közt megbújva fészkel a tollas nép és dal is csendül gyakran.

Ha fenyő van a közelben, hárfák hangjával telik a tér, friss lehelet huncutként lopakodik minden fuvallat hátán és a kitárt ablaktáblán a koradélutáni fény hosszú árnyékokat fest hajlékony nimfákból és borzas faunokból.

Ha nyírfák állnak a közelben, ligetük fűrge balerina lábak egybehangzó kecses hajlását idézi. Könnyedség és szabadság árad a térben és önfeledten a szem elréd, nem értvén honnan jön a muzsika és lépés tökéletes mánora az alkonyi csendben, midőn a búcsúzó nap hamiskásan visszanevet a fehér harisnyába bújtatott lábakra. Ahol fák nincsenek, emberére csapásként fenyeget oda föntről az ég és nincsen bűvőhely nincsen menedék. Minden olyan hatalmas odafent és minden emberi remény, lehet szív vagy agyi szülemény, mankóval ténfereg odalent.

Visszatérés

*Nincsen visszatérés, csak az út van.
Hamvába fulladt tűz sohasem lobban.
Nincsen másodsorra, nincsen újra.
Csak az út van és annak vándora.
Sima tó tükrét ha kavicsal sérted,
Körkörös gyűrűk láncolata táncol.
Hiába vijjogja rejtékéről héja percét,
Szertelen táncára sima tükör zárul.*

Lejegyeztetett az álmos Szabadkán — a *Fasizmus áldozatai* rémcsoportnál.